

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Mgr. Ladislavem Vaško ve věci

žalobce: **Z. H.**, narozený „X“,
bytem „X“,

proti

žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**,
sídlem Křížová 1292/25, 225 08 Praha 5,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 29. 4. 2020, č. j. „X“,

takto:

I. Žaloba se **zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 29. 4. 2020, č. j. „X“, kterým byly zamítnuty námitky žalobce a bylo potvrzeno rozhodnutí žalované ze dne 25. 2. 2020, č. j. „X“, jímž žalovaná zamítla žádost žalobce o přiznání invalidního důchodu pro nesplnění podmínek § 38 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o důchodovém

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)

pojištění“), neboť žalobce nebyl invalidní, neboť jeho pracovní schopnost z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu poklesla pouze o 25 %.

Žaloba

2. V žalobě žalobce uvedl, že napadené rozhodnutí je v rozporu se zákonem, zejména s § 2, § 3, § 50, § 51, § 68 odst. 3 a § 89 odst. 2 zákona č. 500/2004, správní řád, ve znění pozdějších předpisů a s § 38 odst. 1 a § 39 zákona o důchodovém pojištění ve spojení s vyhláškou č. 359/2009 Sb., kterou se stanoví procentní míry poklesu pracovní schopnosti a náležitosti posudku o invaliditě a upravuje posuzování pracovní schopnosti pro účely invalidity, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „vyhláška o posuzování invalidity“). Podle žalobce došlo k porušení zásady volného hodnocení důkazů a zásady zjištění stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, neboť posudek o invaliditě není jediným podkladem pro rozhodnutí žalované a žalovaná je povinna jej hodnotit z hlediska přesvědčivosti a eventuální mezerovitosti, kterou je povinna zkoumat a hodnotit v komparaci s ostatními podklady pro vydání rozhodnutí, které byly v řízení shromážděny a žalobcem navrženy a doloženy a z toho důvodu je podle názoru žalobce napadené rozhodnutí nezákonné.
3. Žalobce dále namítal, že postup žalované při hodnocení podkladů pro vydání rozhodnutí byl v rozporu se zákonem, neboť podklady byly rozporné a zopakoval, že posudek žalovaná posoudila jako jediný a zásadní podklad pro vydání rozhodnutí, posudek a jiné důkazy podle názoru žalobce nehodnotila, dále přesvědčivě neodůvodnila pokles pracovní schopnosti žalobce, dále nekonstatovala žádný právní důvod, na jehož základě nelze použít § 3 odst. 1 vyhlášky o posuzování invalidity, a nevypořádala se s námitkou nesprávně určené rozhodující příčiny dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu žalobce. Žalobce byl přesvědčen, že příčinou jeho dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu je opakovaná meniscektomie v oblasti levého kolenního kloubu s výrazným omezením hybnosti a degenerativními změnami a jeho postižení mělo být zařazeno pod kapitolu XV., oddíl B, položku 9c vyhlášky o posuzování invalidity nebo pod položku 9b téže vyhlášky.
4. Dále žalobce namítal, že v řízení žalované i správního orgánu prvního stupně došlo k neodstranitelné vadě, neboť nebyla provedena jeho lékařská prohlídka a žalovaná pouze konstatovala, že účast žalobce při jednání komise není nutná ani stanovená zákonem.

Vyjádření žalované k žalobě

5. Žalovaná ve svém písemném vyjádření s ohledem na námitky žalobce navrhla provedení důkazu posudkem Posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí v Ústí nad Labem (dále jen „posudková komise“).

Ústní jednání soudu

6. Při jednání soudu konaném dne 22. 2. 2021 žalobce uvedl, že nemá dostatek finančních prostředků na to, aby si mohl zaplatit léky proti bolesti, nemůže ani jet na předepsanou lázeňskou péči, neboť nemá na úhradu souvisejících poplatků. V současné době bydlí u rodičů, za což jim je vděčný. Popsal, že má již čtvrtou operaci levého kolene s tím, že po

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

poslední operaci mu MUDr. J. sdělil, že do roka či dvou bude muset podstoupit totální endoprotézu levého kolena. Uvedl, že bolest mu vystřeluje do lýtek.

7. Pověřená pracovnice žalované při tomtož jednání odkázala na písemné vyjádření k žalobě, posudek posudkové komise označila za úplný a přesvědčivý a s ohledem na shodné závěry posudku posudkové komise navrhla zamítnutí žaloby v plném rozsahu.
8. Soud při jednání v souladu s § 52 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) provedl dokazování čtením protokolu o jednání a posudku posudkové komise ze dne 9. 11. 2020. Soud dále k návrhu žalobce ve smyslu § 52 odst. 1 s. ř. s. provedl dokazování lékařskou zprávou MUDr. J. ze dne 4. 1. 2021 a 15. 2. 2021 a dále propouštěcí zprávou ze dne 28. 11. 2020.

Posouzení věci soudem

9. Napadené rozhodnutí žalované soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
10. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu, po prostudování obsahu předloženého správního spisu a po provedeném jednání dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
11. Z obsahu předloženého správního spisu soud zjistil, že rozhodnutí o zamítnutí žádosti žalobce o invalidní důchod bylo vydáno na základě posudku o invaliditě vypracovaného dne 13. 2. 2020 posudkovou lékařkou MUDr. M. V. pro Okresní správu sociálního zabezpečení Ústí nad Labem (dále jen „OSSZ“). Tato lékařka posoudila zdravotní stav žalobce a dospěla k závěru, že se u žalobce jedná o dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav ve smyslu § 26 zákona o důchodovém pojištění, jehož rozhodující příčinou s nejvýznamnějším dopadem na pokles pracovní schopnosti žalobce je zdravotní postižení uvedené v příloze vyhlášky o posuzování invalidity, a to v kapitole XV., odd. B, položky 9b. Míra poklesu pracovní schopnosti žalobce činí podle posudkové lékařky 25 % s tím, že míra poklesu pracovní schopnosti se ve smyslu § 3 a § 4 vyhlášky o posuzování invalidity nemění. Na základě tohoto posudku pak žalovaná vydala dne 25. 2. 2020 výše citované rozhodnutí, jímž zamítla žádost žalobce o přiznání invalidního důchodu, neboť jeho pracovní schopnost poklesla vlivem dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu pouze o 25 %, přičemž pojištěnec je invalidní, jestliže pokles jeho pracovní schopnosti činí nejméně 35 %.
12. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce námitky. Žalovaná si v řízení o námitkách vyžádala nový posudek o invaliditě žalobce ze dne 22. 4. 2020, který vypracovala Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

posudková lékařka Lékařské posudkové služby České správy sociálního zabezpečení (dále jen „LPS“) MUDr. E. V. Tato posudková lékařka opětovně posoudila zdravotní stav žalobce a dospěla ke shodnému závěru, který je obsažen již v posudku o invaliditě ze dne 13. 2. 2020, tj. že rozhodující příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu žalobce s nejvýznamnějším dopadem na pokles jeho pracovní schopnosti je zdravotní postižení uvedené v kapitole XV., odd. B, položky 9b přílohy k vyhlášce o posuzování invalidity, pro které byla stanovena míra poklesu pracovní schopnosti 25 % s tím, že míra poklesu pracovní schopnosti se ve smyslu § 3 a § 4 vyhlášky o posuzování invalidity nemění. Na základě tohoto nového posudku vydala žalovaná žalobou napadené rozhodnutí ze dne 29. 4. 2020, kterým byly zamítnuty námitky žalobce a bylo potvrzeno rozhodnutí žalované ze dne 25. 2. 2020 s odůvodněním, že pro vznik invalidity nejsou splněny podmínky, neboť pokles pracovní schopnosti u žalobce činí 25 % a pro vznik invalidity je nutné, aby nastal pokles pracovní schopnosti nejméně o 35 %.

13. Podle § 39 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění platí, že „[p]ojištěnec je invalidní, jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu nastal pokles jeho pracovní schopnosti nejméně o 35 %.“ Z odstavce 2 citovaného ustanovení vyplývá, že pokud pracovní schopnost pojištěnce poklesla nejméně o 35 %, avšak nejvíce o 49 %, jedná se o invaliditu prvního stupně, pokud poklesla nejméně o 50 %, avšak nejvíce o 69 %, jedná se o invaliditu druhého stupně, a pokud poklesla nejméně o 70 %, jedná se o invaliditu třetího stupně.
14. Pracovní schopnost je definována v § 39 odst. 3 zákona o důchodovém pojištění, podle kterého platí, že „[p]racovní schopností se rozumí schopnost pojištěnce vykonávat výdělečnou činnost odpovídající jeho tělesným, smyslovým a duševním schopnostem, s přihlédnutím k dosaženému vzdělání, zkušenostem a znalostem a předchozím výdělečným činnostem. Poklesem pracovní schopnosti se rozumí pokles schopnosti vykonávat výdělečnou činnost v důsledku omezení tělesných, smyslových a duševních schopností ve srovnání se stavem, který byl u pojištěnce před vznikem dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu.“ V souladu s odstavcem 4 citovaného ustanovení se při určování poklesu pracovní schopnosti vychází ze zdravotního stavu pojištěnce doloženého výsledky funkčních vyšetření; přitom se bere v úvahu, zda jde o zdravotní postižení trvale ovlivňující pracovní schopnost, zda se jedná o stabilizovaný zdravotní stav, zda a jak je pojištěnec na své zdravotní postižení adaptován, schopnost rekvalifikace pojištěnce na jiný druh výdělečné činnosti, než dosud vykonával, schopnost využití zachované pracovní schopnosti v případě poklesu pracovní schopnosti nejméně o 35 % a nejvíce o 69 %, v případě poklesu pracovní schopnosti nejméně o 70 % též to, zda je pojištěnec schopen výdělečné činnosti za zcela mimořádných podmínek.
15. V § 39 odst. 5 zákona o důchodovém pojištění je dále stanoveno, že „[z]a zdravotní postižení se pro účely posouzení poklesu pracovní schopnosti považuje soubor všech funkčních poruch, které s ním souvisejí.“ V souladu s odstavcem 6 téhož ustanovení se za stabilizovaný zdravotní stav považuje takový zdravotní stav, který se ustálil na úrovni, která umožňuje pojištěnci vykonávat výdělečnou činnost bez zhoršení zdravotního stavu vlivem takové činnosti; udržení stabilizace zdravotního stavu může být přitom podmíněno dodržováním určité léčby nebo pracovních omezení. Podle odstavce 7 téhož ustanovení je pojištěnec adaptován na své zdravotní postižení, jestliže nabyt, popřípadě znovu nabyt schopností a dovedností, které mu spolu se zachovanými tělesnými, smyslovými a duševními schopnostmi umožňují vykonávat výdělečnou činnost bez zhoršení zdravotního stavu vlivem takové činnosti.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

16. Soud podotýká, že procentní míra poklesu pracovní schopnosti se vždy určuje v celých číslech s tím, že procentní míry poklesu pracovní schopnosti podle druhů zdravotního postižení jsou uvedeny v příloze k vyhlášce o posuzování invalidity. Z § 2 odst. 3 této vyhlášky přitom vyplývá, že „[j]e-li příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu pojištěnce více zdravotních postižení, jednotlivé hodnoty procentní míry poklesu pracovní schopnosti stanovené pro jednotlivá zdravotní postižení se nesčítají; v tomto případě se určí, které zdravotní postižení je rozhodující příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu, a procentní míra poklesu pracovní schopnosti se stanoví podle tohoto zdravotního postižení se zřetelem k závažnosti vlivu ostatních zdravotních postižení na pokles pracovní schopnosti pojištěnce. Za rozhodující příčinu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu se považuje takové zdravotní postižení, které má nejvýznamnější dopad na pokles pracovní schopnosti pojištěnce.“
17. Podle § 3 odst. 1 vyhlášky o posuzování invalidity dále platí, že „[v] případě, že příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu pojištěnce je více zdravotních postižení a v důsledku působení těchto zdravotních postižení je pokles pracovní schopnosti pojištěnce větší, než odpovídá horní hranici míry poklesu pracovní schopnosti určené podle rozhodující příčiny dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu, lze tuto horní hranici zvýšit až o 10 procentních bodů.“
18. V projednávané věci tedy byla žádost žalobce o invalidní důchod i jeho námitky zamítnuty s odůvodněním, že z důvodu jeho dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu poklesla jeho pracovní schopnost o 25 %, přičemž pro vznik nároku na invalidní důchod je však nutné, aby míra poklesu pracovní schopnosti byla minimálně 35 %.
19. Soud připomíná, že jedním z předpokladů pro vznik nároku na invalidní důchod je existence invalidity pojištěnce ve smyslu § 39 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění, jak vyplývá z § 38 téhož zákona. Bylo proto třeba zjistit, zda žalobce ke dni vydání napadeného rozhodnutí splňoval podmínky invalidity, tedy zda u něj došlo k poklesu pracovní schopnosti nejméně o 35 %. V této souvislosti soud poznamenává, že v daném případě nebylo mezi účastníky řízení žádného sporu o tom, že žalobce získal potřebnou dobu pojištění, což je druhý předpoklad pro vznik nároku na invalidní důchod, jak vyplývá z § 38 zákona o důchodovém pojištění, a proto soud již bez dalšího vycházel ze skutečnosti, že žalobce potřebnou dobu pojištění získal.
20. Již výše bylo zmíněno, napadené rozhodnutí bylo odůvodněno závěrem posudkové lékařky LPS o míře poklesu pracovní schopnosti žalobce. Soud se s tímto závěrem lékařky nespokojil, a protože nemá odborné lékařské znalosti, na nichž posouzení invalidity především závisí, vyžádal si v rámci tohoto soudního řízení v intencích § 52 odst. 1 s. ř. s. v návaznosti na § 77 téhož zákona odborný posudek od posudkové komise, která je v těchto věcech podle § 4 odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, ve znění pozdějších předpisů povolána k posuzování zdravotního stavu žalobců v soudních řízeních ve věcech důchodového pojištění. Tato posudková komise nově posoudila celkový stav žalobce, dále také posoudila pokles jeho pracovní schopnosti a také datum vzniku jeho případné invalidity včetně jejího stupně.
21. Z obsahu posudkové dokumentace vypracované posudkovou komisí soud zjistil, že komise jednala v řádném složení, posudek ze dne 9. 11. 2020 byl vypracován po studiu a zhodnocení zdravotního stavu žalobce na základě předložené spisové dokumentace OSSZ, Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

spisové dokumentace námitkového řízení a dále na základě lékařských zpráv přiložených k námitkovému řízení (lékařské zprávy MUDr. R. Ch. ze dne 12. 3. 2020, MUDr. P. N. ze dne 30. 1. 2020, plk. MUDr. Z. J. ze dne 17. 2. 2020), dále na základě lékařských nálezů doložených k žalobě (lékařské zprávy MUDr. R. Ch. ze dne 30. 6. 2020 a 3. 8. 2020, plk. MUDr. Z. J. ze dne 29. 6. 2020) a dále na základě lékařských nálezů předložených při jednání komise (lékařské zprávy MUDr. Bc. M. S., ze dne 30. 9. 2020 a plk. MUDr. Z. J. ze dne 17. 8. 2020) a konečně na základě vlastního vyšetření žalobce při jednání posudkové komise ze dne 9. 11. 2020. Na základě těchto dokladů dospěla komise k závěru, že k datu vydání napadeného rozhodnutí (tj. k 29. 4. 2020) žalobce nebyl invalidní ve smyslu § 39 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění, neboť u něj byl shledán pokles pracovní schopnosti z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu toliko o 20 %.

22. Posudková komise konstatovala, že u žalobce se jednalo k datu vydání napadeného rozhodnutí o dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav s tím, že rozhodující příčinou tohoto stavu s nejvýznamnějším dopadem na pokles jeho pracovní schopnosti s dominujícím postižením je stav po opakovaných resekcích mediálního menisku, artroskopicky na levé dolní končetině přechodně pooperačně komplikované dle anam. trombózou svalových větví v med. hlavě m. gastrocnemius vlevo s přechodnou terapií Warfarinem. Proto posudková komise hodnotila míru poklesu pracovní schopnosti žalobce podle přílohy k vyhlášce o posuzování invalidity, a to podle kapitoly XV. – Funkční poruchy, postižení po úrazech, operacích, odd. B – postižení končetin, položky 9a – lehké omezení hybnosti jednoho nebo více kloubů nebo končetiny/končetin. Pro toto zdravotní postižení stanovuje vyhláška míru poklesu pracovní schopnosti 5 - 10 %. Posudková komise shledala u žalobce míru poklesu pracovní schopnosti 10 % a vzhledem k dalšímu postižení zdravotního stavu ve smyslu degenerativních změn bederní páteře a dalších z funkčního hlediska nevýznamných komorbidit tuto hodnotu podle § 3 odst. 1 vyhlášky o posuzování invalidity zvýšila o 10 %, celkem tedy míra poklesu pracovní schopnosti žalobce činí 20 %.
23. Soud zhodnotil citovaný posudek posudkové komise ze dne 9. 11. 2020, který představuje stěžejní důkaz v tomto soudním řízení, a dospěl k závěru, že posudek byl vypracován po náležitém posouzení žalobcova zdravotního stavu na základě předložené lékařské dokumentace, odborných lékařských nálezů a vlastního vyšetření žalobce posudkovou komisí. Lékaři posudkové komise přitom shodně jako posudkoví lékaři vyhodnotili, že žalobce není invalidní, neboť míra poklesu jeho pracovní schopnosti nečiní nejméně 35 %. Jednoznačně se shodli i v otázce určení rozhodující příčiny žalobcova dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu, přičemž posudková komise vysvětlila, proč přistoupila k podřazení rozhodující příčiny dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu žalobce pod jiné písmeno téže položky než posudkoví lékaři žalované. Z pohledu soudu je proto předmětný posudek úplný a přesvědčivý.
24. Soud dále doplňuje, že určení rozhodující příčiny dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu žalobce a jeho podřazení pod příslušné písmeno položky oddílu XV vyhlášky o posuzování invalidity plně koresponduje s obsahem lékařských zpráv (např. lékařská zpráva plk. MUDr. J., ortopeda, ze dne 17. 2. 2020 a MUDr. N. ze dne 30. 1. 2020), které popisují flexi kolenního kloubu v rozsahu 120 stupňů, hybnost levého kolenního kloubu žalobce je tak omezena v rozsahu 5 – 10 stupňů. Omezení pohybu levého kolenního kloubu tedy odpovídá lehkému omezení hybnosti jednoho kloubu dle oddílu XV, položky 9 písm. a) přílohy k vyhlášce o posuzování invalidity. Pokud by žalobce měl být hodnocen

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

dle písmene b) a c) dané položky oddílu XV přílohy k vyhlášce o posuzování invalidity, pro kterou je stanoveno vyšší rozmezí poklesu pracovní schopnosti, muselo se by se jednat minimálně o středně těžké omezení levého kolenního kloubu žalobce, což však u žalobce není splněno. Žalobce tedy dle funkčního postižení nesplňuje kritéria pro hodnocení dle oddílu XV, položky 9 písm. b) a c) přílohy k vyhlášce o posuzování invalidity, jak namítal žalobce.

25. Pokud jde o další zdravotní postižení žalobce, soud připomíná, že podle § 2 odst. 3 vyhlášky o posuzování invalidity musí být nejprve určeno to zdravotní postižení, které má nejvýznamnější dopad na pokles pracovní schopnosti, následně se u takto zjištěného zdravotního postižení stanoví míra poklesu pracovní schopnosti a ostatní zdravotní postižení mohou být zohledněna pouze zvýšením horní hranice míry poklesu pracovní schopnosti stanovené pro hlavní zdravotní postižení postupem podle § 3 odst. 1 vyhlášky o posuzování invalidity. Přesně tak oba posudkoví lékaři i posudková komise postupovali, tedy v maximální možné míře vzali v potaz žalobcův celkový zdravotní stav a zhodnotili veškerá kritéria, která bylo při posuzování stupně žalobcovy invalidity možné posuzovat.
26. S výše popsáním závěrem posudkové komise se soud ztotožnil a za daného stavu věci neshledal potřebu, aby byl posudek posudkové komise ze dne 9. 11. 2020 doplňován či aby byl případně ve věci vypracováván další posudek jinou posudkovou komisí, nebo dokonce aby bylo přikročeno ke znaleckému zkoumání žalobcova zdravotního stavu. Požadavek v tomto směru ostatně v předmětném soudním řízení nevznikli ani žalovaná ani samotný žalobce poté, co byli s citovaným posudkem seznámeni. Žalobcův zdravotní stav byl posouzen dvěma na sobě nezávislými posudkovými lékaři i posudkovou komisí, přičemž všichni dospěli ke shodnému posudkovému závěru, že žalobce není invalidní, shodli se též na hodnocení rozhodující příčiny dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu s nejvýznamnějším dopadem na pokles pracovní schopnosti, přičemž i samotnou míru poklesu pracovní schopnosti hodnotili obdobně. Soud nemá pochybnost o správnosti lékařských závěrů posudkových lékařů, neboť posudkové závěry se ohledně naplnění, resp. nenaplnění předpokladu invalidity, tj. poklesu míry pracovní schopnosti žalobce nejméně o 35 %, nelišily.
27. Závěr soudu o tom, že v daném případě již nebylo zapotřebí provádět další dokazování, koresponduje s ustálenou judikaturou soudů rozhodujících ve správním soudnictví včetně Nejvyššího správního soudu (srov. např. jeho rozsudky ze dne 25. 6. 2003, č. j. 2 Ads 9/2003-50, publ. pod č. 150/2004 Sb. NSS, nebo ze dne 28. 8. 2003, č. j. 5 Ads 22/2003-48, či ze dne 12. 3. 2009, č. j. 3 Ads 143/2008-92, všechny dostupné na www.nssoud.cz).
28. Soud nijak nezpochybňuje existenci ani dlouhodobost zdravotních obtíží žalobce, které nepochybně působí komplikace a omezení v jeho životě, nicméně zdůrazňuje, že přiznání dávky musí být podloženo objektivně zjištěným zdravotním stavem, což se v tomto případě nestalo, neboť obě posudkové lékařky ve správním řízení i posudková komise v soudním řízení shodně dospěly k závěru, že míra poklesu pracovní schopnosti žalobce nedosahuje nejméně 35 %.
29. Soud konstatuje, že správní orgány vycházely nejen z posudků o zdravotním stavu žalobce, ale i z ostatních podkladů, které byly součástí správních spisů, a to zejména z lékařských zpráv žalobce (srov. stranu rozhodnutí žalované). Tyto podklady byly vyhodnoceny. Je tak zřejmé, že žalovaná posuzovala posudky o zdravotním stavu z hlediska přesvědčivosti a Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

eventuální mezerovitosti v komparaci s ostatními podklady pro vydání rozhodnutí, které byly v řízení shromážděny a žalobcem navrženy a doloženy. Obecná námitka ohledně porušení zásady volného hodnocení důkazů a nedostatečnosti zjištěného skutkového stavu není důvodná.

30. Soud dále poznamenává, že žalovaná se podrobně zabývala rozhodující příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu, neboť na konci strany 2 a na počátku strany 3 jejího rozhodnutí podrobně popsala, že rozhodující příčinou rozhodujícího zdravotního stavu je stav po opakovaných resekcích mediálního menisku artroskopicky na levé dolní končetině a proč bylo toto zdravotní postižení takto hodnoceno. Nedůvodná je tudíž i námitka žalobce, že se žalovaná nevypořádala s námitkou nesprávně určené rozhodující příčiny jeho dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu.
31. Soud souhlasí se žalobcem, že v průběhu správního řízení nebyl posudkovými lékaři vyšetřen, nicméně tento nedostatek byl odstraněn v soudním řízení, neboť žalobce byl osobně vyšetřen posudkovou komisí. Daný nedostatek tudíž nebyl důvodem pro zrušení rozhodnutí žalované.
32. S ohledem na shora uvedené skutečnosti tedy soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl jako nedůvodnou.
33. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 a 2 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a žalované náhrada nákladů řízení ze zákona nepřísluší, proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
34. Pro úplnost soud směrem k žalobci poznamenává, že s ohledem na § 75 odst. 1 s. ř. s. bylo možné vycházet toliko ze zdravotního stavu, který existoval v době rozhodování žalované, tj. ke dni 29. 4. 2020, a případné zhoršení zdravotních obtíží, ke kterému mohlo dojít po tomto datu, popřípadě vznik nových zdravotních obtíží, nemohou být v tomto řízení nijak zohledněny. O tom, že došlo ke změně zdravotního stavu, mohou svědčit lékařské zprávy plk. MUDr. J. ze dne 4. 1. 2021 a 15. 2. 2021 a propouštěcí zpráva ze dne 28. 11. 2020, které soud provedl při jednání, podle nichž žalobce podstoupil již čtvrtou operaci levého kolena. Soud je totiž podle § 75 odst. 1 s. ř. s. výslovně vázán tím, že při přezkoumávání rozhodnutí správního orgánu musí vycházet ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a nemůže tudíž brát v potaz změny zdravotního stavu, jež nastaly později. Žalobce tak má možnost poukazovat na případné zhoršení svých zdravotních obtíží, které nastalo po 29. 4. 2020 a které by měl mít řádně zdokumentováno lékařskými zprávami, v případném novém správním řízení o nové žádosti o přiznání invalidního důchodu. Důvodem pro přiznání nároku na určitý stupeň invalidity ovšem nemůže být jen subjektivní pocit žadatele o důchod o jeho špatném zdravotním stavu. Přiznání dávky musí být podloženo objektivně zjištěným zdravotním stavem, posuzovaným k tomu příslušnými posudkovými lékaři, resp. posudkovou komisí, kteří jsou povoláni k tomu, aby zhodnotili zdravotní stav, určili rozhodující příčinu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stav s nejvýznamnějším dopadem na pokles pracovní schopnosti i samotnou míru poklesu pracovní schopnosti.

Poučení:

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Proti tomuto rozhodnutí **lze** podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ústí nad Labem 22. února 2021

Mgr. Ladislav Vaško, v. r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)